

Ahogy

Az ablakból láttam, hogy tereget.
Azt hiszem, akkor szerettem
belé olyannyira, hogy...

Könnyed mozdulattal csíptetett
zoknit egy madzaghoz.
Ahogy a szőke fürtöt lengette
az az északi szél,
mint a sörét lengeti a bőrt,
s mint a sötét fekete pólót
azon a rozsdás madzagon
lengette jobb kezével,
amikor megláttam,
ahogy tereget
csütörtök délelőtt.

A másikat csak részegen,
akkor is csak eldugott helyen tudtam,
ha tudtam szeretni.

Egy sör s a következő,
s így állt össze életté pár részeg pillanat.
Kilöktem kezéből a sörét,
így találkoztunk.
Ahogy szétáradt a nedv
azon a hófehér ingen,
úgy áradtam szét aznap este
a franciaágyon,
s azóta nem tudok felkelni.

Neonfeltámadás

Amikor először meghalt,
a földön térdelt egy kollégiumi szobában,
sötét volt és a hold világította a padlót.
Akkor tanult meg halkán ordítani,
visszagyömöszölni a megemészthetetlen
életdarabokat a hányással együtt,
ami a több liter szesz után távozni akart.
De visszatuszkolt mindent,
isten bizony, őstehetség volt.

Másodszor már egészen gyakorlottan,
felkészülten halt meg,
és akkor hangosan ordított és
akkor odanyomott a falhoz valakit,
hogy szeresse, akkor meghalt az is.

Harmadszorra már csoportosan
haltak meg egy kocsmá falának dőlve,
görcsösen ragaszkodtak az első perctől
a kis gombóchoz a torkukban.
Több volt már a padláson,
mintsem kiscigánybűb
vagy teregető *Mama*.

Meghalni negyedszer, napi rutinként,
mert aznap este a hold sem világította
a padlót.

Csak apró könnytölcsárkban térdelhetett már
az ötödszörré meghaló szempár.
Pillák söpörték fel a hatodik
és egyben utolsó
halált.

Ahogy a karon,
s ahogy a karon a szőrt meglovagolta
minden egyes porszem,
úgy vágtaözött egyre közelebb a valóság
a neon réseibe bújva,
hogy áldását adja.

Felálló szőrszálak,
szempillaseprűk,
lecsukódó szempár,
majd újjáéledés.

Odaát

Vén Európa lötytyedt hasa
Magyarország s az Alföld.
Körötte mind terhességi csíkok,
fölötte keblek, s az izmos vidék
mellett a nyugtalan kamaszok,
s amarra oroszlánviadal.
Mily unalmas életet
rendelt el az isten:
próbálni felzárkózni, míg
bele nem hal a nép.
Csak tóban szenved jobban az úszó,
hallgat a fák alatt a bokorban a Balkán,
benne rothadó gyümölcse, Jézus...
Nyugaton nyugszik a lelke
narancshaj-idegennek.
Borda közt vagy borban,
az igazság valahol odaát
van
elrejtőzve.